

XVII.

Betænkning

over

Udkast til Lov, angaaende Sandflugtsstræfningernes Behandling m. m.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg).

Det af Folkethinget nedsatte Udvalg til Overveielse af Regjeringens Udkast til Lov, angaaende Sandflugtsstræfningernes Behandling m. m. billiger ganske den Tanke, fra hvilken Lovudkastet er udgaaet. De allerede vundne Erfaringer med Hensyn til Sandflugtsstræfningernes Beplantning synes, i Forening med forventede Lovbestemmelser, der bedre end hidtil sikke Eiendomsretten i Skove, at love et gunstigt Resultat af Foretagender i det Større, og Muligheden af, at Danmarks betydelige Alltstræfninger, der nu saa godt som Intet indbringe, medens de fordrer store Udgifter til Vedligeholdelse, naar de ikke bestandigt skulle true med at bedække de tilstødende Marker med deres golde Sand, engang i Tiden kunde forvandles til Skove, væsentligt i Egne, der nu ere saa godt som ganske blottede derfor, maa opfordre til kraftig Handling.

Lovforslaget tilfigter i fire af Jyllands Amtet samt paa Den Anholt at foretage Træplantninger paa dertil stikkede Sandflugtsstræfninger, for Statskassens og vedkommende Amtsrepartitionsfonds Regning, saaledes at førstnævnte udreder de $\frac{7}{10}$ sidstnævnte de $\frac{3}{10}$, og saaledes at Grunden forbliver de nuværende Eieres Eiendom, samt at Udbyttet af Plantningerne i sin Tid deles imellem Eierne, Statskassen og Amts-

repartitionsfondene i det Forhold, at Eierne erholde den ene Halvpart, medens den anden fordeles imellem de to Sidstnævnte, overensstemmende med Udgifterne.

Med den Dispositionsret, som Lovforslaget her tiltager sig over Alltstræfningerne, der gaaer noget videre overfor Eierne end det er skeet i Forordningen af 19de September 1792, har Udvalget ikke fundet nogen Betænknelighed, i Betragtning af, at de egentlige Alltstræfninger uden det Offentliges Tilsyn i Regelen aldeles ingen Værdi vilde have for Eierne, der meget ofte ikke engang vide, hvor deres Eiendom er. Men det troer, at det ikke maa oversees, deels at der herved vil fremkomme et noget eiendomsrettigt og forviklet Forhold, naar Staten og Amtet planter paa en Privatmands Eiendom og derefter deler Udbyttet med ham, og eventuelt overdrager ham den opværede Skov; deels at der ikke kan være tilstrækkelig Grund til at dele Udbyttet med en Eier, hvis Eiendomsret er af en saa særegen Betskaffenhed, naar han Intet indskyder af den Capital, hvorved Udbyttet engang skal fremkomme. Man anseer det derfor for rigtigt at drage Eierne ud af Foretagendet derved, at Staten selv erhverver Eiendomsret over de Stykker, der efterhaanden udsees til Beplantning. Naar det Offentlige ganske over-